

a. grand

DUMITRU SOLOMON NE VINDEM SUFLETUL ?

ANTITEZE

Corabia culturii noastre navighează printre stînci. S-a lovit deja de cîteva virturi necruşătoare, a luat apă şi riscă să se scufunde. S-au lansat semnale de disperare, au curs lacrimi şi, mai ales, au curs multe, multe vorbe... S-a vorbit despre acest iminent naufragiu în presă, la reuniuni şi simpozioane, la radio, la televiziune, la guvern şi la parlament. Multe reviste literare şi-au încetat apariţia, altele agonizează, editurile de stat - dintre cele mai prestigioase şi mai fecunde - se află într-un cerc vicios căruia i s-a găsit o denumire cît se poate de contemporană economiei de tranziţie: blocaj financiar. Cu sau fără bani, cultura trage să moară.

Publicaţiile editate de Ministerul Culturii, printre care se numără şi revista noastră, păreau a fi mai la adăpost. Dar, cu felia transparentă din buget (o altă accepţie a transparenţei, care va să zică), Ministerul Culturii nu va reuşi să le asigure multă vreme supravieţuirea.

Teatrele, la rîndul lor, sînt din ce în ce mai aproape de capătul puterilor şi, fiecare în parte, se bazează pe puterile altora, respectiv pe puterile locale, instituţii şi sponsori.

Navigaţia între Scylia şi Caribda am învăţat-o în perioada totalitară comunistă. Nava culturii s-a strecurat binişor, fără a suferi avarii importante. Stîncile tranziţiei sînt însă mai perfide, iar priceperea noastră de navigatori mai săracă. Dumnezeu şi guvernul par să-şi fi luat ochii de la noi. Iată-ne, aşadar, în situaţia de a fi pulverizaţi. Cei care vor să privatizeze cultura au calculat greşit. E prea devreme. Sau prea tîrziu.

O lege a sponsorizării care să încurajeze şi mecenatul artistic nu există şi nici nu pare a fi în atenţia puterii. Puterea vrea impozite cît mai multe, mai mari şi nicidecum reducerea impozitelor pentru cei care ar încuraja material fiinţa culturală. Nu putem conta, deci, nici pe salvatorii probabili, care să întindă o mînă în aceste momente de pericol.

Ce vom face? Noi, revista "Teatrul azi", vom conta cît se mai poate pe bărcile de salvare ale Ministerului Culturii. Iar dacă şi acestea vor lua apă... ne vom vinde. Fiindcă nu putem concepe dispariţia singurei reviste de teatru din România, vom ceda probabil în faţa aceluia care va dori să ne cumpere. Ne vom vinde sufletul, ca Faust? Fără ezitare? Fără durere? Şi fără anestezie? Să sperăm că nu vom fi siliţi să ne vindem sufletul lui Mephisto, ci unui trimis al Domnului.